

Единъ нашъ поетъ отъ срѣдата на миналия вѣкъ, който започва добръ

.... Но не издържа до край и не се доизказва напълно — това е Добри Чинтуловъ отъ Сливенъ, за когото сега, при стогодишнината отъ рождението му (1822—1922), си припомняме. Този тържественъ случай найъ подходно е ознаменуванъ съ критичното издание на почти забравенитѣ негови пѣсни, приготвено отъ г. В. Пундевъ и извадено на видѣло отъ Българската академия на наукитѣ*). Събирачътъ и изслѣдвачътъ на тия пѣсни нѣкакъ особено при сърдце си поставилъ да докаже тезата, че Д. Чинтуловъ е първия български поетъ отъ ново чрѣме, а не П. Р. Славейковъ, както това се е утвърдило почти като общо мнѣние и въ това обстоятелство, макаръ че то не е съвсѣмъ безспорно, иска да види единъ особенъ моментъ, който издига Д. Чинтулова на по високо стѣпало, откъдѣто той би молѣлъ да се сравнява съ П. Р. Славейкова. Но даже, ако е вѣрно, че Д. Чинтуловъ наистина е започналъ прѣди П. Р. Славейковъ да се проявява творчески, а това не е съвсѣмъ безспорно, то това пакъ не е отъ особно значение и малко може да промѣни историческото отношение между двамата поети и то — въ полза на Д. Чинтуловъ. Защото даже ако се установи съ точно хронологични дати,

Д. Чинтуловъ (1822—1922) отъ В. Пундевъ. Издава Българската академия на наукитѣ, № 17 отъ Българска библиотека, София, 1922